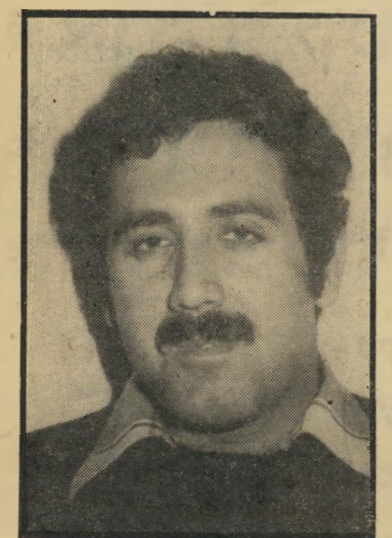

למחוז הקהה והמסומס, יורקת דיבריינאצא, רעל ואיוולת.
 בגין — דמגוג בפרוסה, רטוריקן בומי בסטי בטיפשותו וטרוריסט צמאדס, זומס להביא במעשיו הרס וחורבן טוטאלי על עמנו, והכל במסכה של הוד, הדר והומניות צבועה.
 או לנו ממסגיר סודות המדינה הזה, ממחולל כבודה של השואה. האם כה זוטאנו, שזכינו בצורך המשמיד בשיטתיות מילחמה עקובת-דם וללא כל צורך?
 שינאתי אליו, ופחדו הגדול ממעשיו את תדמיתנו בעולם, והעומד להביא עלינו הזדוניים, מעוררת בי רצון עז, שבקרוב תיפקוד אותו אחת מהתקפות-הלב התכור פות שלו, או לחילופין, שיבקר במישכנו מיתנקש כלשהוא, שיביא כבר פתרון סופי לצרה, שפוגעת בנו כה קשה במשך ארבע השנים האחרונות.
 יוסף שריק, תל-אביב.
 די היה במכתב אחד של עורך מדורי המיכתבים, כדי לעורר את חשדו. שריק מקפיד על כך שמכתביו יהיו כתובים בעיברית טובה ונקיה, ואף מסתייע לשם כך בעזרת ידידה. לשונו היא חריפה, אך לא גסה. שלא לדבר על הצורה החיצונית של המיכתב, שלא דמה לכל שאר המיכתיבים שקיבלנו ממנו.
 נקטנו אמצעי-זהירות, ופנינו אל שריק, התברר לנו מייד כי המיכתב מזויף. מה היתה המטרה? אין ספק כי הווייפן, שניסה לחקות (בלי כישרון) את דבריו של שריק, כתב את המיכתב מתוך כוונה פרובוקטיבית. אילו פורסם, ניתן היה לטעון כי העולם הזה ו/או יוסף שריק מטיפים לרצח פוליטי.
 פרובוקציה גסה ושפלה זו לא הצליחה, הפעם, אך הדבר מוכיח שאין גבול לזהירות שעיתון מצווה עליה. אין כל אפשרות לעיתון כלשהו בעולם לבדוק את טיבו של מכתב המגיע אליו, ומדי פעם קורה

„העולם הזה“, שבועון החרשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-22262/3/4. תאריך: 136 • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסף ינאי • עורכי-תבנית: יוסף שנקר • עורכת כיתוב: לילית בוארון • צלמי מערכת: ציון צפירי וענת סרגוספי • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרני • המו"ל: „העולם הזה“ בע"מ • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בני-אביגדור • הפצה „גד" בע"מ • גרופות צינזקורפיה „כספי" בע"מ.

זלם ציפריים
נעצר

הטיבעית של הקוראים. ברוב המיקרים יתרשמו הקוראים נכונה. כלל זה קיים בהעולם הזה מזה 31 שנים. לא-פעם הוא מעורר מורת-רוח אצל חברי-המערכת, שהיו רוצים להגיב על מיכתבים, המתייחסים לכתבות שלהם. למרות זאת נדמה לי שהנהוג שלנו הוא הצודק, ובי-כוונתי לדבוק בו.

צלם במעצר

בהרצאה שהרצייתי לפני כמה חודשי-שנים בלישכת עורכי-הדין, לפני קהל של פרקליטים ושופטים, עמדתי על התהום המפרידה בארץ בין עולמם של השופטים ועולמם של העיתונאים. ציטטתי דברים שאמרתי על נושא זה, בכמה הזדמנויות, מעל עמודי שבועון זה.
 נראה כי רבים מן השופטים בישראל, בניגוד גמור לעמיתיהם בארצות-הברית, אינם מסוגלים להעריך כראוי את תפקידו החיוני של העיתון והעיתונאי בחברה הדמוקרטית. נדמה שהם רואים בעיתונות מעין עניין-שבמותרות, והמשמעות הציבורית של עבודת העיתונאי אינה שונה בעיניהם מזו של רוכלי-סידקית.
 מאז ההרצאה נתקלתי בתופעה זו כמה פעמים. כימעט בכלן היה הקורבן צלם המערכת המסור, ציון ציפריים.
 באחד המיקרים הגיע ציון למקום שבו התגלה חפץ חשוד. שוטר מילא את תפקידו במקום, וציון מילא את תפקידו שלו: לצלם ולדווח על האירוע. הדבר לא מצא חן בעיני השוטר, שנתן לציון הוראות שונות. ציון התעלם מהן.
 בבית-המשפט עמד ציון על חשיבות תפקידו, אך שופט-השלום התעלם מכך כליל. הוא התייחס אל הצלם כאילו נמצא במקום לצורך שעשוע, והפריע לשוטר (המשך בעמוד 72)

יוסי אבנרי

כותבי-מיכתבים שריק
מזויף

שמישהו כותב מיכתב בשמו של מישהו אחר, בחתימה מזויפת. אך המיקרה הזו הוא חמור במיוחד, ואולי יש לראותו על רקע מערכת-הבחירות המחריפה והולכת.

אדוני הוא אידיוט

ועוד מילה על מיכתבים למערכת: במרבית העיתונים בארץ קיים נוהג שאני מונגד לו חריפות. נתקלתי בו שוב באחרונה, כאשר כתבתי מיכתב לאחד העיתונים, כדי לתקן דברים שנכתבו עלי. עיתונים אלה אמנם מפרסמים מיכתב הנשלח אליהם, שמטרתו היא לתקן דברים שנאמרו על-בלי-המיכתב, אך הם מניחים לכתב הידיעה המקורית להוסיף את הערייתם למיכתב.
 מכיוון שכל כתב רואה — משום-מה — מצינה נוראה בכבודו אם מישהו מבקש לתקן פרט זה או אחר בידיעה שלו, הוא יוצא מכליו כדי „להוכיח" שהוא צדק — כלומר, שבעלי-המיכתב משקר.
 מיכתב כזה נראה כך: אדם, שעליו נכתב משהו בעיתון, פונה אל המערכת. הוא מכתוב שאמר לכתב מה שנאמר בשמו, טוען כי הנתונים הם שונים ותובע את עלבונו.

האחרים. למרבה הצער פסלה הצנזורה את עיקר הכתבה הראשונה שלנו על נושא זה (העולם הזה 2284) ולא היתה ברירה אלא להשאיר כתם לבן בעיתון. אני מקווה שאתה מתייחס לכתמים מסוג זה בסלחנות.

„טרוריסט צמאדס"

יש סוגים שונים של מיכתבים ל-מערכת. יש שאדם קורא משהו בעיתון, מתרשם, מתרגז או מתלהב, ויושב להגיב על כך במיכתב. יש שהדברים נוגעים לו עצמו, והוא רוצה להתגונן, להעמיד דברים על דיוקם או להציגם באור אחר. יש שאדם מרגיש סתם צורך נפשי להביע את הגיגיו ליבו על הא ועל דא. ויש המיכתב האמנותי.

והי צורת-הבעה מיוחדת במינה, הי מקובלת בארצות רבות. נדמה לי שהגיעה לשיא השיכלול בבריטניה, שם מצא הי

קיא קי

הכוונה לפוצץ את הכור העיראקי היתה הסדר השמור ביותר במדינה. לא ידעו על כך ראשי המפלגות, חברי ועדת-החוקי-הביטחון של הכנסת, מערכות ה-עיתונים ושירותי-הביטחון הוריים. אם אתה אחד מן הקוראים חדישי-העין, שלמדו לקרוא את העולם הזה גם בין השיטין — יכולת נחש שמתבשל משהו מעין זה.

העולם הזה ידע על התוכנית כחודשיים מראש. מובן שלא עשה דבר כדי לפרסמה ברבים, אך מצאנו לנכון להכין את הקוראים, בצורה דיסקרטית, לקראת הבאות. משום כך פירסמנו במדור תשקיף של גליון העולם הזה (2280) אשר נשא את התאריך 13 במאי, כימעט ארבעה שבועות לפני הפעולה, ידיעה שנוסחה בזהירות אחרי מעשה היו שטענו כי היה בסקופ

נושא הכור יועלה שוב

נראה כי נושא הכור העיראקי יועלה שוב. פרשנים אסטרטגים טוענים כי קיימת אפשרות שעתה, אחרי שככל הנראה העיראקים תיקנו את הנזקים שנגרמו להם בהפצצת הכור עידידי ממוססם איראניים, הוא שוב מהווה סכנה לישראל.

הכור הנבנה עתה בעיראק שוכן על גדות-החידקל, 17 קילומטרים מהבירה, בגאדא.

בידיעה בתשקיף „העולם הזה" (2280) מה-13 במאי 1981 חודש מראש

עולמי זה סיכון ביטחוני. הכתב הצבאי של ידיעות אחרונות, איתן הבר, אף טען שכתבה על הפעולה כי „עיתון אחד, העולם הזה, פירסם לפני כשבועיים רמז בעניין הפעולה הצפויה, והיה חשש לרגע שהיא תתבטל בשל כך."
 במיקרים כאלה אנחנו סומכים על הצנזורה הצבאית, שכל ידיעה כזאת מועברת לאישורה לפני הפירסום. גם ידיעה זו עברה, כמוכן, ביקורת מוקדמת. לאחר מכן הסתבר כי הצנזור ידע פחות מאשר העולם הזה, ושאתר היה פוסל את ה-ידיעה.
 היתרון שהיה לנו על פני כל העיתונים, מבהינת ידיעת ההחלטה ומניעה מראש, איפשר לנו, כמוכן, לגבש בעוד מועד את דעתנו על הנושא. משום-כך היינו מוכנים, כאשר קיבלנו את הידיעה על ביצוע הפעולה, שהממה את העיתונים